

Проблема патріотичного виховання студентів спеціальності “Фізичне виховання”

Рівненський державний гуманітарний університет (м. Рівне)

Постановка наукової проблеми та її значення. Майбутнє кожної держави значною мірою залежить від того, наскільки успішно вона може визначити свої цілі та пріоритети, усвідомити свої інтереси та наскільки правильно поєднуюватимуться національні інтереси самої держави з інтересами її громадян, а також наскільки пересічні громадяни й еліта зможуть порозумітися та якою мірою консолідуватися навколо ідеї державотворення.

Дані соціологічних досліджень засвідчують, що, попри епізодичні масові патріотичні зрушення населення України, рівень патріотизму українських громадян є недостатньо високим. За даними опитування, проведеного Українським центром економічних та політичних досліджень О. Разумкова, на запитання: “Чи вважаєте Ви себе патріотом України?” – 44,2 % респондентів відповіли “так”, 35,6 % – “скоріше так”, 9,7 % – “скоріше ні”, 4,3 % – “ні”, 6,2 % – “важко відповісти” [1].

Згідно з результатами соціологічного опитування, що проводилося Центром соціальних досліджень “Софія”, 40 % українців хотіли б виїхати за кордон. Ще кожен шостий громадянин України бажає емігрувати назавжди. Кожен десятий опитаний зовсім не пишається своїм громадянством, “скоріше не пишається” – і того більше – 17,2 % [2].

Неоднозначним виявилось ставлення українців і до Дня незалежності. Згідно із соціологічними опитуваннями, що проводилися Центром Разумкова, великим святом цей день вважають лише 16 % українців, звичайним святом – 44 %, звичайним вихідним днем – 31 % [3].

Виокремивши з цієї статистики студентство, за даними Державного інституту розвитку сім’ї та молоді, майже 30 % українських студентів планують назавжди залишити Україну після навчання, а ще 25 % хотіли б поїхати на заробітки за кордон [4]. Хоча ці прагнення, швидше, зумовлені не стільки відсутністю патріотичних почуттів, скільки неможливістю повною мірою реалізувати свій потенціал, працевлаштуватися за спеціальністю й мати достатній рівень матеріального благополуччя на Батьківщині.

У цих умовах постає необхідність розв’язання на державному рівні найгостріших проблем, пов’язаних із вихованням патріотизму та формуванням національної ментальності населення України як основи консолідації суспільства та зміцнення держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій із цієї проблеми. Педагогічні, психологічні й соціально-педагогічні особливості патріотичного виховання в навчальних закладах розглядаються в працях І. Беха, М. Боришевського, М. Євтуха, І. Зязюна, О. Савченко, К. Чорної, Л. Чупрій та ін. Окремі фрагменти громадянського виховання у фізичному вихованні досліджуються в працях В. Бальсевича, М. Визитей, З. Небесної В. Ситолярова, М. Станькіна, А. Панчука й деяких інших авторів. Проте більшість розвідок присвячено вихованню патріотизму в дошкільних закладах і загальноосвітніх школах, а робіт про виховання патріотизму в студентів вищих навчальних закладів майже немає.

Цілеспрямовані наукові дослідження й методичні праці видатних педагогів України (В. Андрущенко, І. Беха, М. Боришевського, М. Євтуха, І. Зязюна, П. Ігнатенка, О. Сухомлинської, К. Чорної) підкреслюють, що національно свідомість формується тільки за умови комплексного впливу розумової, фізичної, моральної, трудової, екологічної та інших складників виховання, коли вони інтегруються в національну свідомість на значно вищому рівні гуманістично спрямованого, героїко-патріотичного, національно-цілісного, політико-державницького формування молоді.

Головною метою національного виховання на сучасному етапі є передача молодшому поколінню соціального досвіду, багатств духовної культури народу, його соціальної ментальності, своєрідності світогляду. На цій основі формуються особистісні риси громадянина – патріота України, які включають у себе національну самосвідомість, розвинену духовність, моральну, художньо-естетичну, правову, трудову, фізичну, екологічну культуру, розвиток індивідуальних здібностей і таланту. Саме тому національна спроможність освіти, наголошується в Державній національній програмі “Освіта”

(Україна ХХІ століття)”, – полягає в невіддільності “національного ґрунту, її органічному поєднанні з національною історією і народними традиціями, збереженні та збагаченні культури українського народу”.

Однак сьогодні, в умовах зтяжної економічної кризи, спотвореного переходу до ринкових відносин відбувається інтенсивний процес соціальної й моральної деградації значної частини студентської молоді. Це зумовлено тим, що, по-перше, із ліквідацією уніфікованих молодіжних організацій, які займалися ідейним вихованням молоді в колишньому СРСР, новостворені молодіжні організації за 21 рік незалежності України за браком кваліфікованих педагогічних кадрів і слабкої матеріальної бази так і не спромоглися охопити широкий загал підростаючого покоління. У результаті цього в соціальній освіті утворився ідеологічний вакуум, який є однією з причин втрати інтересу до чесної праці, знецінення духовних ідеалів, набуття комплексу меншовартості, притуплення природних потреб дітей у пізнанні й творчості, що в цілому тенденційно орієнтує підростаюче покоління на звуження свого духовного світу до поля цінностей, спрямованих на потребу особи, а не суспільства, нації, України.

По-друге, чинні законодавчі акти, зокрема Конституція України, закон “Про освіту”, забороняють здійснювати виховання молоді в дусі політики будь-якої партії чи громадсько-політичної організації в галузі національної освіти та виховання. Це природно й цілком виправдано. Але у свідомості значної частини педагогів сталася підміна понять: справедливо відкинувши партійно-класове виховання, вони разом із ним відкинули й ідейно-ціннісне, національне, моральне, політично-державницьке виховання молоді в умовах становлення держави Україна. Отже, у сучасній освіті відбувається процес “збагачення розуму при зубожінні душі” (В. Сухомлинський), бо лише за допомогою епізодичних виховних заходів і програмових занять українознавства (які, безсумнівно, сприяють формуванню поглядів, переконань, ідеалів) національно спрямованої особистості не виховаєш. Для цього потрібно, щоб у кожному навчальному закладі функціонувала чітка система національного, ідейно-ціннісного, патріотичного, державницького формування підростаючого покоління.

Завдання дослідження – здійснити аналіз патріотичного виховання студентів спеціальності “Фізичне виховання” в РДГУ.

Методи дослідження – аналіз, синтез та узагальнення літературних джерел і власного досвіду з цього напрямку.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Сучасний розвиток освіти потребує встановити взаємозалежність між певними процесами виховання, надати їм об'єктивну оцінку та творчо застосовувати їх у педагогічній діяльності. Необхідність посилення ролі національного виховання серед студентства у вищому навчальному закладі на основі предмета “Фізичне виховання” й інтеграції навчальних предметів і зумовили вибір теми цієї роботи.

Передусім, яке ж смислове навантаження ми вкладаємо в терміни “нація”, “етнос”, “ментальність”, “духовність”, “патріотизм”?

Український дослідник-етнограф, академік С. Рудницький відзначав, що “нація (самостійний нарід) – це одна з відмін породи «чоловік» (Homo sapiens)”, а національні почуття, тобто любов і прив'язаність до свого народу й своєї Батьківщини, прагнуть “до вдержання цієї відміни людської породи, що зветься народом, до здобуття її optimum існування” [5, 278]. Отже, беззаперечним є те, що найпершою потребою будь-якого національного колективу як етносу є така сама потреба, що й у всякої іншої істоти на землі: зберегти своє життя, забезпечити його розвиток, передати спадщину в наступні покоління. Оскільки етнос – це форма спільної життєдіяльності індивідів на конкретній території, то етнонаціональний розвиток людини в такому контексті полягає в безкінечному природно-історичному процесі олюднювання особистості та середовища її існування.

Генетично сформовані, підтримані й примножені вихованням, усвідомлені та закріплені в національному інстинкті самовиживання національна свідомість, національна ментальність і національні почуття допомагають особі й національному загалові в цілому мобілізувати свої внутрішні фізичні та духовні сили в боротьбі за своє природне й суспільне виживання.

Національна свідомість – це найвищий критерій, за допомогою якого оцінюється рівень суспільного життя. З одного боку, він характеризується такими загальнолюдськими цінностями, як добро, співчуття, здатність сприйняти іншу людину як рівноправного громадянина Землі; з іншого – це відчуття й усвідомлення власної гідності та гордості за приналежність до своєї нації.

Ментальність – це колективний, відносно сталий спосіб мислення, в основі якого лежить набір самоочевидностей для представників соціальної спільноти. Ментальність є явищем розумового

порядку й не є ідентичним суспільній свідомості, а характеризує лише специфіку цієї свідомості стосовно суспільної свідомості інших великих груп людей, таких як етнос, нація, соціальна верства.

Сутність менталітету міститься в когнітивній сфері та артикулюється через дослідження наявного *егрегору* конкретної соціальної спільноти, під яким ми розуміємо *пульсуюче силове поле*. Оскільки таке поле виникає на основі мисленневих процесів людини, його цілком можна розглядати як мислячий ефір. В егрегорі ми маємо момент синтезування фізичного й духовного або феноменального та ноуменального світів у специфічний матеріал, із якого виникає соціальний світ [6, 14].

Етнічна ментальність – це детермінанта без свідомого смислоутворення конкретного соціуму, що характеризується культурною ізоморфністю спільнот та соціальної системи, до якої вони належать.

Національна ментальність, на противагу етнічній, характеризується усвідомленням соціальною спільнотою своїх базових властивостей, як таких, що відрізняються від властивостей інших соціальних спільнот.

Ментальність включає в себе й ментальні настанови, які пропонуються референтними групами та особистостями для засвоєння конкретним індивідом уявлень – тлумачень світу, сенсів життя, цінностей і норм поведінки, оперативного оснащення діяльностей. Вони є регламентами, які, існуючи навіть у неусвідомленому вигляді, починають упливати на детермінацію діяльності й поведінки індивідів певної історичної доби та культури, задаючи напрям і межі буття.

Духовність породжується соціумом протягом довгого історико-культурного буття на різних територіальних локусах; убирає в себе соціальний досвід спільноти у вигляді шаблонів діяльності, стереотипів поведінки й тлумачення явищ світу; виконує функцію образу світу, який слугує конкретному індивіду для орієнтації в реальному світі. Ззовні духовність існує та пропонується для засвоєння окремим індивідом у вигляді народної звичаєвості, міфології, групових традицій і вірувань; важко поступається новаціям, що проявляється в збереженні певного інваріанта протягом тривалих історичних періодів існування соціуму чи групи.

Духовність має, на наш погляд, три щаблі розвитку – базовий (фундаментальний, досвідний), рефлексивний (світоглядний, свідомісний, ідеологічний, концептуальний), непередбачуваний (спонтанний, холістичний, ірраціональний, проактивний, гетеростатичний, трансцендатний). Становлення духовної культури розпочинається з базової частини, яка виступає в ролі фундаментальної, а продовжується рефлексивною частиною, що вважається адаптивною й твориться в результаті соціалізації індивіда (у нашому випадку – студента).

Для нашого дослідження саме рефлексивна частина духовності має значення для виховання патріотизму в студентів ВНЗ.

Еволюціоністи стверджують, що ментальні властивості, які лежать в основі виживання етнічних спільнот у їхній битві за життя, генетично утверджуються та успадковуються наступними поколіннями індивідів. Зокрема, така ментальна ознака, як патріотизм, розглядається еволюціоністами як відповідник інстинкту самозбереження.

Смислове ж навантаження терміна “патріотизм”, на нашу думку, на філософському рівні відображає систему поглядів народу на природу й суспільство; на масово-побутовому рівні виражає успадковану та культивовану в народі любов до всього свого рідного (мова, культура, традиції тощо); на раціонально-суспільному – являє собою буття народу в часі, самоусвідомлення й самоутвердження себе як етносу серед інших народів світу та співпрацю з ними; на особистісному рівні сповідує почуття любові й відповідальності за долю свого народу, свідому постановку інтересів суспільства вище за власні.

Звідси, в основі ментальних параметрів певної соціальної системи лежить конкретний генокод соціуму, інформація в якому постійно змінюється, корелюючи із розвитком суспільства, та успадковується його новими членами. Тут доцільне прислів'я : “Що посієш – те й пожнеш”.

Генокод народу – це процес спадкової передачі суспільної, а отже й ментальної інформації, яка включає в себе антропологічні, етнічні, расові та інші ознаки суспільства. Генокод народу виражається в мові, міфах, мистецтві, моральних принципах та засвоюється особистістю в процесі соціалізації в конкретному соціумі.

Індивіду, який не ототожнює себе з конкретною соціальною групою, загрожує положення особи без власного “прикоріння”, що корелює з особистістю без соціальних смислів, моралі, світогляду. Адже світосприймання людини розвивається на конкретному культурному базисі й багато в чому визначається останнім.

Формування світогляду значною мірою залежить і від панівної ідеології цього суспільства, і від усвідомлення провідних ідей основ наук (пізнаваність світу, взаєморозвиток та обумовленість явищ, можливість і закономірна необхідність перетворення навколишнього світу людиною; боротьба за свободу й незалежність своєї нації; соціальна обумовленість поглядів на добро та зло, справедливість і несправедливість тощо). Успіх виховання національних переконань та національної свідомості залежить, по суті, від того, у якому соціальному оточенні перебуває людина в тому віці, коли перед нею широко й глибоко відкривається світ людських взаємин, світ Батьківщини.

Основними інститутами соціалізації та центрами національного виховання є сім'я й навчальний заклад.

Протягом віків сім'я як виразник безсмертності народу через наступність поколінь була основною ланкою суспільного життя в системі "особа – сім'я – суспільство". Вона була й залишається першою ланкою національного виховання, оскільки саме в родинній системі виховання кожний народ органічно продовжує себе у своїх дітях, неухильно генерує свій національний дух, характер, менталітет, традиційно-побутову культуру, рідну мову, спосіб життя.

Навчальний заклад за своєю сутністю теж має бути невіддільним від національного ґрунту, оскільки саме він покликаний формувати та берегти національну культуру, органічно поєднувати й утверджувати загальнолюдські та національні цінності за допомогою цілеспрямованої організації педагогічної діяльності, яка допомагає студентам самовиразити, самоутвердити свою моральну сутність через самостійну діяльність.

Головна мета національного виховання – набуття молодим поколінням соціального досвіду, успадкування духовних надбань українського народу, досягнення високої культури міжнаціональних взаємин, формування в молоді, незалежно від національної приналежності, рис громадянина Української держави, розвиненої духовності, моральної, фізичної, художньо-естетичної, правової, трудової, екологічної культури.

Мета виховання національної свідомості в молоді – прищепити, оживити й відродити в душі та генетичній пам'яті животворне коріння звичаїв нашого народу, донести до кожного студента (а через нього і в сім'ю й родину) розуміння того, що ми не просто українці, ми – нація, ми народ зі своєю багатовіковою історією, культурою, мовою, звичаями; викликати в студента потребу в усвідомленні себе як частинки своєї нації.

Психологічна схема формування смислових структур національної свідомості характеризується переходом від почуттєвого ступеня пізнання до абстрактного мислення, переходом від відображення навколишнього світу у формі відчуттів, сприйняття й уявлень до відображення його в поняттях. Отже, процес формування національної свідомості особистості найперше проходить крізь узагальнення спостережень, особистих вражень та переживань, уже сформованих, набутих знань, тобто на основі "первинного" матеріалу відбувається становлення моральних уявлень і понять. Зокрема, спочатку людина отримує загальне смислове задоволення від прослуханого вірша, пісні, а вже потім усвідомлює красу національного фольклору. Ось чому тлумачення нових понять потребує попереднього накопичення в студентства особистих спостережень, фактів, наочно-чуттєвих образних уявлень. Формування національної свідомості в молоді ґрунтується саме на перетворенні цих накопичених уявлень у поняття.

Загалом, сам механізм формування національної свідомості в людини виглядає так. На основі особистої практики в індивіда здійснюється узагальнювальна діяльність свідомості, переробка даних чуттєвого пізнання. Студент багато що у своєму досвіді порівнює, зіставляє різні явища морально-духовного життя й поступово, відвертаючись від випадкового, другорядного, виділяє в цих явищах загальне, істотне, основне. Між уявленнями та поняттями немає чіткого бар'єра, навпаки, існує дуже тісний взаємозв'язок, постійний взаємоперехід. Уявлення, стаючи все більш узагальненими, набувають якості понять. Отже, формування найбільш широких і загальних понять передбачає їх конкретизацію в елементах, зокрема, це відбувається на основі безпосереднього сприйняття етносфери, у кожному явищі якої широке поняття знаходить свій прояв і відображається свідомістю. Відбувається процес накопичення фактів, які сприяють побудові запасу образних уявлень. У подальшому чуттєвий рівень пізнання через сприйняття та уявлення закінчується формуванням національної самосвідомості.

Рушійною силою механізму формування національної самосвідомості є активізація й розвиток пізнавальної діяльності. А основою активізації є розвиток інтересів та формування мотиваційної діяльності, які можна здійснювати через ознайомлення студентів з особливостями нації, до якої вони

належать, привернення уваги до її позитивних рис, до вивчення особливостей її існування й діяльності, історичних успіхів і невдач, визначення місця нації серед інших народів та виховання вміння переборювати труднощі.

Зокрема, зі студентами спеціальності “Фізичне виховання” проводиться широкомасштабна краєзнавчо-туристична діяльність на теренах Рівненщини. Різновиди туристичних походів та екскурсійні тури вихідного дня розкривають перед студентами історію рідного краю: першодрук в Україні Пересопницького Євангелія, славнозвісну битву під Берестечком на Млинівщині, козацьку звитягу під замками міст Острога, Дубна, Корця, створення 14 жовтня 1942 р. під м. Костоподем перших загонів Української повстанської армії тощо. Студенти не тільки відвідують історичні місця, а й проводять екологічні акції із прибирання засмічених територій, упорядковують і доглядають могили невідомих загиблих борців за вільну незалежну Україну у звитяжних змаганнях 1942–1952 р.

Студенти спеціальності “Фізичне виховання” є активними учасниками щорічних міських, регіональних і всеукраїнських патріотичних туристичних змагань, зокрема “100 км за 24 години” – присвяченого Дню пам’яті голодомору в Україні, міжрегіонального туристичного походу “Доброволець”, присвяченого пам’яті героїв УПА, обласний туристичний похід “Зірковий зліт” та всеукраїнський “Стежками героїв” у Карпатах, присвячених загиблим у боротьбі з фашистськими загарбниками, сходження на г. Говерлу до річниці незалежності України тощо.

Одним зі шляхів підвищення ефективності формування національної свідомості є встановлення більш тісних міжпредметних зв’язків, які за своєю освітньою й виховною функцією мають закономірний цілісний вплив на свідомість, почуття та діяльність людини. Ефект впливу міжпредметних зв’язків на формування національної свідомості здійснюється завдяки перебудові й удосконаленню внутрішньої логічної структури методів і методичних прийомів навчання та виховання. Зокрема, для виховання в студентів національної самосвідомості доцільно використовувати адекватні методи й методичні прийоми, які відповідають конкретним умовам (віковим і психологічним особливостям студентів, рівню їхніх знань, матеріальній базі університету тощо): розповіді, бесіди, відвідування виставок, музеїв, майстерень народних умільців; зустрічі з майстрами народної творчості; демонстрація образотворчого народного мистецтва, перегляд слайдів, відеофільмів та кінофільмів; читання літератури на історичну, біографічну (біографії видатних осіб нації, діячів культури, науки й мистецтва) та географічну тематику, українських легенд, дум, переказів; виготовлення альбомів і художніх монтажів, створення макетів та виробів із природного матеріалу; участь у народних обрядах, національних іграх, конкурсах, олімпіадах, розучування народних пісень, інсценування національних літературних творів, проведення спортивних змагань, спортивно-розважальних свят та спортивних вечорів.

Зокрема, зі студентами спеціальності “Фізичне виховання” традиційно вже 10 років поспіль проводяться спортивно-розважальні свята: “Свята Покрова” – свято проводиться 14 жовтня й присвячене вшануванню пам’яті бійців Української повстанської армії – борців за вільну незалежну Україну; “Козацькі забави” – 19 січня, на Водохреща, центральним змаганням є козацькі сходження “Лава на лаву”; “А нумо, хлопці” – на День захисника Вітчизни; “А нумо, дівчата” – весняне спортивне свято Березинь.

Проте потрібно пам’ятати, що процес оволодіння науковою системою знань про свій народ, свою націю, її історію, культуру не повинен носити епізодичний характер, а має втілюватися в життя через інтеграцію в цілісну систему всіх дисциплін навчального плану.

Безсумнівно, не всі навчальні предмети мають однакові можливості для національного виховання, але ці можливості закладені в зміст будь-якого з них. Специфічні можливості одних дисциплін мають безпосередній вплив на процес патріотичного виховання завдяки великій емоційній насиченості ідей та фактів, що містяться в їхньому змісті, особливості ж інших предметів діють опосередковано. Завдання викладача полягає в тому, щоб розкрити перед свідомістю студентів кожен предмет як інформаційне джерело розумового розвитку крізь призму державницької національної ідеї. Проте варто пам’ятати, що виховання здійснюється не тільки на лекційних і практичних заняттях або в інший обмежений проміжок часу. Національне виховання – це постійний процес, який тим ефективніший, чим більше праці в нього вкладає викладач і весь колектив вищої школи в цілому. Виховує студента все: і заняття, і розвиток різнобічних інтересів поза парами, і засоби масової інформації, і відносини студентів у колективі та поза університетом, у сім’ї й у соціальному середовищі місця проживання тощо.

При аналізі результатів цього дослідження не можливо залишити поза увагою проблему національної української мови. Це актуально саме зараз, коли у Верховній Раді України лобіюється Закон про другу державну мову.

Невід'ємною частиною національного виховання є рідна мова народу – безцінне духовне багатство, у якому народ живе, передає з покоління в покоління свою мудрість, славу, культуру, традиції. Мова сприймається не просто як засіб комунікації, не лише як знаряддя формування думок, а значно індивідуальніше: як засіб вияву духовно-емоційної сфери людини. Спілкування рідною мовою веде до зростання національної свідомості студента, формує його гідність, високі моральні якості українця.

Мова – це дім нації. Мова є засобом як утвердження, так і знищення ментальної автентичності нації, тому що вона є емоційним, вольовим й інтелектуальним виміром соціогенезу, вона уможливує унікальне пізнання буття. Тому любов до України, до свого народу, своєї нації неможлива без любові до рідного слова, оскільки рідна мова одна в людини, як і одна Батьківщина: “дві рідні мови – це так само безглуздо, якби ми намагалися уявити, що одну дитину народили дві матері”, – підкреслював у своєму записнику всесвітньо відомий український педагог Василь Сухомлинський [7, 5].

Слово рідної української мови водночас виступає і суб'єктом, і засобом оволодіння знаннями, як основою впливу культури моральних почуттів, взаємин, вчинків на світогляд студентів. Саме тому у вихованні словом потрібно керуватися як принципом оптимальної побудови своєї мови у психологічному плані (тобто необхідна емоційна розвиненість викладача, його комунікативність, розкутість, що дає йому можливість доторкнутися до найвіддаленіших куточків серця студента словом), так і принципом зворотного зв'язку в спілкуванні (тобто вміти подивитися на світ очима студента).

Особливий інтерес викликає й сприяє запам'ятовуванню матеріалу інформація на заняттях фітотерапії про рослини-обереги, рослини-символи (калина в лузі, тополі край дороги, верби над ставом, соняшник у городі, мальва за тином) – здавна найприкметніші ознаки українського села, які одухотворені найрізноманітнішими легендами, казками, оповідями.

Краса рідного краю, де в органічній єдності зливається образ, емоція, слово, стає джерелом любові до свого народу, своєї нації, України саме завдяки вдумливому спогляданню картин природи під час проходження двотижневого туристичного походу по Рівненщині та Карпатах, походів вихідного дня. У процесі навчання доцільно використовувати прогностичні функції народних прикмет (“Вінця навколо Сонця – на дощ”, “Зірки стрибають – на мороз”, “Небо над лісом посиніло – буде тепло”, “Дощ на Зелені свята – будуть великі достатки” тощо). Така інформація стимулює студентів уважніше придивлятися до навколишнього світу, формує в них своєрідне національне сприймання довкілля, усвідомлення реальної дійсності, виховує патріотичні почуття, а реальне відчуття краси, зі свого боку, пробуджує бережливе ставлення як до природи рідного краю, так і до праці сотень поколінь свого народу, які плекають свою землю й передають у спадок наступним поколінням своєї нації.

На заняттях із професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури акцентується увага на нормах та правилах здорового способу життя, виховується звичка щодо їх дотримання. Проте виховною метою на цих заняттях повинна бути не тільки турбота про розвиток фізичних якостей і збереження здоров'я, життя як найвищої цінності, а й забезпечення гармонійного розвитку фізичного й духовного життя, підготовка студента до суспільно корисної праці та захисту свого народу, нації, Батьківщини від ворогів. У цьому аспекті особливої уваги заслуговує впровадження в кожне практичне заняття з фізичного виховання елементів національної культури – українських народних рухливих ігор, які за своїм змістом передбачають як розвиток сили, витривалості, спритності, взаємовиручки, кмітливості, спостережливості, тренування розуму тощо, так і прилучають до досвіду морального життя українського народу, дають можливість розвивати свою національну самобутність через сюжетність гри.

Під час проведення занять з іноземної мови доцільно теж здійснювати національне виховання, яке полягає у створенні уявлення в студентів про велику різноманітність укладів життя у світі, у навчанні неупередженого сприймання іншої культури крізь призму національної свідомості. За такого підходу іноземна мова виступає засобом цілісного сприймання світової культури, де через зіставлення й знаходження спільного та різного за ставленням до рідного народу, його культури, мови, природи в студентів формується не тільки толерантне ставлення до мови та духовного світу іншого народу, а й усвідомлення самобутності української нації у світовій цивілізації, утверджується почуття національної гордості та самопошани.

Отже, формування національної свідомості в студентів у процесі навчальної діяльності має відбуватися таким чином, щоб між засвоєнням знань і моральним розвитком не було розриву. Успіх цього процесу залежатиме, з одного боку, від змісту навчальних програм та організації розумової праці на заняттях і в позанавчальний час, а з іншого боку – успіх залежатиме від духовного багатства самого викладача, його ерудиції, культури, прагнення та вміння пов'язувати будь-який навчальний матеріал із завданнями національного виховання з метою комплексного впливу на свідомість, почуття й поведінку студента.

Народжуючись, дитина застає в готовому вигляді та вбирає в себе відчуття своєї причетності до нації, які за певних обставин мають перерости в утвердження власної національної гідності, внутрішньої свободи, гордості за свою землю, Україну. Ось чому сьогодні Українській державі потрібна така вища школа й така виховна робота в ній, яка б знищувала у свідомості студентів і їхніх батьків почуття меншовартості, а натомість виховувала б гордість за дідів та прадідів, які зберегли мову, звичаї й традиції своїх пращурів і генетично заклали в нас ту внутрішню силу, яка здатна відродити славу української нації.

Висновки. Сила й ефективність патріотичного виховання визначається тим, наскільки глибоко ідея Батьківщини проникає в духовний світ студента в період його мужніння як людини та громадянина, наскільки глибоко він бачить світ і самого себе очима патріота. Діалектична єдність трьох компонентів патріотизму – знання – переживання – вчинки – і визначає глибину цього почуття. Квінтесенцією формування національної свідомості молоді в умовах вищого навчального закладу є органічне злиття сукупності виховних можливостей кожного окремого предмета та зусиль викладача з метою комплексного впливу на свідомість, почуття й поведінку студента.

Список використаної літератури

1. Чи вважаєте Ви себе патріотом України? [Електронний ресурс] // Центр Разумкова [веб-сайт] – Режим доступу : http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=399
2. Дзеркало–2007 (настрої і стереотипи населення України) [Електронний ресурс] // ЦСД “Софія” [веб-сайт] – Режим доступу : <http://www.sofia.com.ua/page42.html>
3. Як Ви ставитеся до національного свята – Дня незалежності України? [Електронний ресурс] // Центр Разумкова [веб-сайт] – Режим доступу : http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=321
4. Ровесники незалежної України: думки, інтереси, громадянські позиції [Електронний ресурс] // Фонд Демократичні ініціативи [веб-сайт] – Режим доступу : <http://dif.org.ua/ua/poll>
5. Рудницький С. Чому ми хочемо самостійної України / Рудницький С. – Л. : Світ, 1994. – 413 с.
6. Романенко Ю. В. Соціалізація особи: метапрограмний та психотехнологічний аспекти / Романенко Ю. В. – К. : Вид-тво ДУІКТ, 2007. – 407 с.
7. Сухомлинська О. В. Із записника В.О.Сухомлинського / О. В. Сухомлинська // Початкова школа. – 1993. – № 10.

Анотації

У статті висвітлено питання патріотичного виховання студентів спеціальності “Фізичне виховання” в Рівненському державному гуманітарному університеті. Актуальність зумовлена доволі низьким рівнем патріотизму серед студентської молоді України. Завдання дослідження передбачали аналіз змістовного навантаження термінів “нація”, “етнос”, “ментальність”, “духовність”, “патріотизм”; визначення механізму формування національної свідомості в студентів; проведення аналізу патріотичного виховання студентів РДГУ. Сила й ефективність патріотичного виховання визначається тим, наскільки глибоко ідея Батьківщини проникає в духовний світ студента в період його мужніння як людини та громадянина, наскільки глибоко він бачить світ і самого себе очима патріота. Діалектична єдність трьох компонентів патріотизму – знання – переживання – вчинки – і визначає глибину цього почуття.

Ключові слова: патріотичне виховання, студентська молодь, фізичне виховання.

Вадим Киндрат, Наталя Киндрат. Проблема патриотического воспитания студентов специальности “Физическое воспитание”. В статье отображена проблема патриотического воспитания студентов специальности “Физическое воспитание” в Ровенском государственном гуманитарном университете. Актуальность предопределена довольно низким уровнем патриотизма среди студенческой молодежи Украины. Поставленные задачи предусматривали проведение анализа смысловой нагрузки терминов “нация”, “этнос”, “ментальность”, “духовность”, “патриотизм”; определение механизма формирования национальной самосознательности у студентов; проведение анализа патриотического воспитания студентов РГГУ. Сила и эффективность патриотического воспитания определяется тем, насколько глубоко идея Родины проникает в духовный мир студента в период его взросления как человека и как гражданина, насколько глубоко он видит

мир и самого себя глазами патриота. Диалектическое единство трёх компонентом патриотизма – знание – переживание – поступки – определяет глубину этого чувства.

Ключевые слова: патриотическое воспитание, студенческая молодёжь, физическое воспитание.

Vadim Kindrat, Nataliya Kindrat. Problems of Patriotic Education of Students Whose Major is Physical Education. The article deals with the problems of patriotic education of students specialized in physical education in Rivne State University for Humanities. Topicality is predetermined by rather low level of patriotism among student youth of Ukraine. Raised tasks foresaw the analysis of semantic meaning of terms "nation", "mentality", "spirituality", "patriotism"; determination of the mechanism of formation of students' national self-consciousness; analysis of patriotic education of students of Rivne State University for Humanities. Strength and effectiveness of patriotic education is determined by the depth of penetration of the idea of Motherland into the spiritual world of a student while he is growing up as a human being and a citizen; how profoundly he sees the world and himself through the eyes of a patriot. Dialectical unity of three components of patriotism: knowledge – feelings – actions defines the depth of that feeling.

Key words: patriotic education, student youth, physical education.

УДК 378:796:331.548

Олена Котова

Теоретико-методологічні засади та проблеми підготовки майбутніх учителів фізичного виховання до профільного навчання

Мелітопольський державний педагогічний університет ім. Б. Хмельницького (м. Мелітополь)

Постановка наукової проблеми та її значення. Однією із важливих проблем вищої освіти України є підвищення професійної підготовки педагогів і, передусім, майбутніх учителів фізичної культури, від якості підготовки яких залежить стан здоров'я та рівень фізичного розвитку підрастаючого покоління. Розв'язання цієї проблеми неможливе без модернізації у вищій школі навчально-виховного процесу фахової підготовки з урахуванням сучасних тенденцій удосконалення освітньо-виховного процесу в загальноосвітніх навчальних закладах [6].

У Концепції профільного навчання в старшій школі зазначається, що нова мета шкільної освіти зумовлює необхідність подальшої модернізації вищої педагогічної освіти, системи підвищення кваліфікації педагогічних кадрів та підготовку майбутніх учителів у вищих навчальних закладах з урахуванням потреб профільної школи [7].

У зв'язку з цим актуальною виступає підготовка майбутніх учителів фізичного виховання для забезпечення профільного навчання в старшій школі в процесі фахової підготовки. Усе це вимагає, щоб майбутні вчителі фізичного виховання орієнтувалися не лише в змісті фахових дисциплін, а й уміли організувати навчальну діяльність старшокласників відповідно до обраного спортивного профілю, формували в школярів інтерес до фізкультурно-оздоровчої та спортивно-масової роботи й зв'язок із фізичним вихованням і спортивною підготовкою в умовах подальшого професійного самовизначення [3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій із цієї проблеми. Аналіз наукової літератури показує, що особистість учителя фізичного виховання, структура його професійних умінь і здібностей, особливості діяльності та шляхи її вдосконалення досліджується багатьма авторами в різних напрямках: вивчення структури професійних якостей і здібностей та вдосконалення професійної підготовки; формування професійних умінь майбутніх фахівців під час навчання у вищих навчальних закладах, формування готовності до роботи з фізичного виховання.

Досліджуючи проблеми професійної підготовки фахівців із фізичного виховання, науковці наголошують на важливості теоретико-методичного й фізичного аспектів, професійно-педагогічної спрямованості, психолого-педагогічних основ навчання, розвитку професійно важливих здібностей, активізації самостійної роботи студентів [3; 10; 11].

У галузі фізичного виховання за профілем навчання цю проблему розглядали М. Зубалій, Л. Іванова, І. Латипов [4; 5; 8].